

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **C. R.**, narozený dne X
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. CPR-47501-2/ČJ-2024-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. CPR-47501-2/ČJ-2024-930310-V217 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 17. 8. 2024, č. j. KRPA-262407-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

11/ČJ-2024-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie. Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu 18 měsíců, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území České republiky (dále jen „ČR“) nelegálně.
3. Není pravdou, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru se datuje ke dni 23. 11. 2023. Žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldávie, přičemž může po vstupu na území schengenského prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Nebylo řádným způsobem prokázáno, že by žalobce skutečně překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu. Není pravdou, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od 23. 11. 2023 do doby pobytové kontroly, tedy do dne 17. 8. 2024, když nic takového nebylo ze strany žalovaného řádným způsobem prokázáno. V době pobytové kontroly se žalobce nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického cestovního pasu.
4. Žalobce na území ČR zůstává z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy žalobce nemohl vycestovat z území schengenského prostoru.
5. Uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, s ohledem na jeho situaci bylo na místě překvalifikovat řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Uložené správní vyhoštění na dobu 18 měsíců je zjevně nepřiměřeně dlouhé.
6. Správní orgán nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když tentýž den, tj. 17. 8. 2024, co bylo zahájeno správní řízení, bylo vydáno napadené rozhodnutí. Je evidentní, že žalovaný řádným způsobem nezjistil skutkový stav věci.
7. Žalobce nesouhlasil se závěrem o možnosti vycestovat do Moldavské republiky. Ve vlasti v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavsko je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Žalobce poukázal na situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině, dá se očekávat ještě další zhoršení bezpečnostní situace. V proruském

Podněstří došlo na střelbu z granátometů, série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Žalobce poukázal i na další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří. S ohledem na dramatickou situaci v Moldavské republice se reálně obává o svůj vlastní život.

8. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců.
9. Žalobce též obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
12. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 23. 11. 2023 do 17. 8. 2024, v době bez platného oprávnění k pobytu pak v době od 21. 2. 2024 do 17. 8. 2024.
13. Proti rozhodnutí podal cizinec odvolání, ve kterém uvedl, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že by se nacházel na území ČR nelegálně, v době pobytové kontroly zde byl na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského pasu. Žalobce nesouhlasil se závěrem o možnosti vycestovat do vlasti, z důvodu katastrofální ekonomické i bezpečnostní situace. Moldavská republika je v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu, v Podněstří je situace podobná jako na Ukrajině, došlo v minulých dnech na střelbu z granátometů, když série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří. V případě návratu do své domovské vlasti se cizinec reálně obává o svůj vlastní život. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění.
14. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně. K odvolacím námitkám uvedl, že vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu vymezenou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců. O protiprávnosti pobytu cizince na území ČR není pochyb. Správní orgán I. stupně vyhodnotil, že cizinec naposledy přicestoval na území schengenského prostoru dne 23. 11. 2023 a pobýval zde nepřetržitě do pobytové kontroly uskutečněné dne 17. 8. 2024. Jako držitel biometrického cestovního dokladu Moldavska byl osvobozen od vízové povinnosti podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018,

kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, a § 4 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, kdy držitelé biometrických pasů Moldavska jsou při překračování vnější hranice smluvních států osvobozeni od vízové povinnosti pro předpokládaný pobyt na území, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů a jejichž účelem není výkon výdělečné činnosti. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

15. Cizinci byla dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí a její délka odpovídá všem okolnostem, za kterých se vytýkaného porušení zákona dopustil a zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že odvolací námitky neshledal důvodnými. Cizinec dne 23. 11. 2023 vstoupil na území schengenského prostoru přes maďarský hraniční přechod. Od svého vstupu na území schengenského prostoru mohl na jeho území pobývat po dobu 90 dní, tato doba však marně uplynula dne 20. 2. 2024, a správní orgán tak správně s cizincem zahájil správní řízení a vydal napadené rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z protokolu o výsledku, kde cizinec za přítomnosti tlumočníka uvedl, že po překročení hranic schengenského prostoru dne 23. 11. 2023 přicestoval do Německa a poté do ČR, za účelem zaměstnání, aniž by k tomu měl oprávnění a pobývá zde nepřetržitě. Sám cizinec uvedl, že si je vědom, že jeho pobyt v ČR je neoprávněný. Správní orgán I. stupně určil přesný den vstupu na území schengenského prostoru, tj. 23. 11. 2023, kdy cizinec přicestoval přes maďarský hraniční přechod (dle razítka v cestovním pasu). Cizinec se při pobytové kontrole prokázal svým platným biometrickým cestovním pasem Moldavska, ze kterého je zřejmé, že z území schengenského prostoru do dne 17. 8. 2024 (pobytová kontrola) nevycestoval. Jiný doklad opravňující cizince k pobytu, jiné oprávnění či probíhající řízení o pobytu nebylo lustrací v evidencích policie zjištěno (ani tvrzeno).
17. Co se týče námitky cizince o nemožnosti návratu do své domovské vlasti z důvodu situace ve vlasti, žalovaný uvedl, že nebylo vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra z důvodu, že cizinec neuvedl v rámci správního řízení o správním vyhoštění žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. ČR dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Žalovaný neshledal, že by případné vycestování cizince do země jeho státní příslušnosti představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR. Sám cizinec v protokole uvedl, že mu v Moldavsku nehrozí žádné nebezpečí, ve vycestování mu nic nebrání a dobrovolně také vycestuje. Ani v podaném odvolání neuvedl žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by mu v Moldavsku hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Nemožnost vycestování lze shledat pouze tam, kde je skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců v případě dané osoby reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může

nastat jedině v případě přidružení jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které nelze dopředu předjímat. Odvolacímu orgánu je z úřední činnosti známo, že uvedené námitky právní zástupce cizince uplatňuje v téměř všech odvoláních ve skutkově stejných případech u občanů Moldavska bez bližší specifikace ke konkrétnímu cizinci. Cizinec tvrzené nebezpečí vážné újmy v případě návratu do domovské země neprokázal jediným důkazem a zůstal u zcela obecných tvrzení. Vzhledem k současnému válečnému konfliktu na Ukrajině, která má převážnou část hranice s Moldavskem, lze v případě, že u cizince vzniknou důvody znemožňující jeho vycestování, uplatnit postup dle ustanovení § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a na jeho žádost vydat nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu (§ 101 správního řádu). Nicméně aktuálně konflikt probíhá jen na území Ukrajiny a Moldavsko není přímo zasaženo, ani se bojů neúčastní.

18. Má-li jít o námitku cizince, že nemohl vycestovat z území ČR z důvodu vypuknutí války v sousední Ukrajině, žalovaný odkázal na protokol, ve kterém cizinec uvedl, že mu nic nebrání ve vycestování do Moldávie a není mu známa ani žádná překážka, která by mu bránila vycestovat. Cizinec žádným způsobem neprokázal důvod nemožnosti vycestování (neexistenci leteckého či pozemního spojení) a správnímu orgánu je známo, že cestování do Moldávie bylo a stále také je bez problémů.
19. Jde-li o námitku, že správní orgán I. stupně měl na základě zjištěných skutečností vůči cizinci uplatnit mírnější opatření v podobě stanovení povinnosti opustit území ČR, tato také nebyla shledána opodstatněnou. Z dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při splnění podmínek vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle ustanovení § 119a odst. 2 téhož zákona. Taková situace nenastala. V projednávané věci byly podmínky pro správní vyhoštění splněny a podmínky pro aplikaci ustanovení § 50a odst. 3 téhož zákona vůbec nenastaly.
20. Ohledně námitky, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, žalovaný vysvětlil, efektivita rozhodování správního orgánu I. stupně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud jsou i v takto krátkém čase dodrženy všechny zákonné podmínky. Doba potřebná pro vydání rozhodnutí v délce 1 dne není u správního orgánu nikterak neobvyklá. Správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti.
21. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, cizinec nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správního orgánu měl v tomto směru na mysli.
22. Dále v odvolání cizinec v obecné rovině namítal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Pokud cizinec současně nevykládá, v jakých konkrétních okolnostech projednávané věci spatřuje porušení toho kterého zákonného ustanovení, jakým postupem, úvahou, hodnocením či závěrem se měl správní orgán I. stupně vůči němu dopustit nezákonnosti, nemůže očekávat, že s takovou odvolací námitkou uspěje.

K obecné námitce tedy odvolací orgán konstatoval, že v rámci správního řízení nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
25. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
26. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
27. Podle § 2 bodu 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje ČR Moldavsko za bezpečnou zemi původu.
28. Pokud jde o délku možného pobytu žalobce na území schengenského prostoru, jsou závěry správních orgánů správné. Podle čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II (včetně Moldavska - pozn. soudu) jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Obě správní rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 21. 2. 2024 do 17. 8. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, neboť do ČR přicestoval dne 23. 11. 2023 a již nevycestoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

29. K námitce, že nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, soud uvádí, že tento závěr správních orgánů je důkazně podložený. Žalobce se při pobytové kontrole dne 17. 8. 2024 prokázal platným cestovním dokladem, kde byl vyznačený vstup do schengenského prostoru dne 23. 11. 2023, jiný vstup ani výstup v cestovním dokladu zaznamenán není. Jiný doklad opravňující k pobytu žalobce neuvedl, jiné pobytové oprávnění či probíhající řízení o pobytovém oprávnění nebylo lustrací CIS ze dne 17. 8. 2024 zjištěno. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 17. 8. 2024 pak plyne, že žalobce uvedl, že do ČR naposledy přicestoval dne 23. 11. 2023, a to přes Maďarsko, do ČR přicestoval zhruba před týdnem a půl z Německa. Přijel v rámci bezvízového styku za účelem získání zaměstnání. Zamýšlel zde být do konce listopadu 2024, byl si vědom, že jeho pobyt zde je neoprávněný, o legalizaci pobytu se nesnažil. Žalobce vypověděl, že přicestoval na biometrický pas, jiné oprávnění k pobytu zde nemá. Žalovaný tak správně uvedl, že od vstupu do schengenského prostoru byl žalobce oprávněn pobývat v tomto prostoru 90 dní od 23. 11. 2023, tj. do 20. 2. 2024. Žalobce pak ani v žalobě netvrdí konkrétní skutečnosti, které by závěr žalovaného vyvracely či zpochybňovaly.
30. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu - Moldavské republiky. K tomu soud připomíná, že podle § 2 bodu 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje ČR Moldavsko za bezpečnou zemi původu, a to s účinností od 1. 10. 2023, kdy byla vyhláška č. 328/2015 Sb. změněna vyhláškou č. 289/2023 Sb. a došlo k vypuštění územní výjimky Podněstří jako nebezpečné části Moldavska. Dne 6. 12. 2023 tedy již byla účinná vyhláška č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 289/2023 Sb., a tak celé území Moldavska bylo v době rozhodování žalovaného považováno za bezpečnou zemi původu. Sám žalobce při svém výsledku do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldavska vycestovat a vycestuje dobrovolně. Argumentaci, ve které byl kladen důraz na špatnou bezpečností situaci v Podněstří jako důvod, pro který není možné, aby žalobce vycestoval do vlasti, poprvé použil žalobce až v odvolání, nespécifikoval přitom žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by označení Moldavska za bezpečnou zemi původu bez dalšího vylučovaly. Rovněž netvrdil žádnou skutečnost, na jejímž základě by bylo možno dovozovat osobní vazbu žalobce na region Podněstří. Žalobce má bydliště ve X (u hranic s Rumunskem – pozn. soudu). K popisovaným incidentům v Podněstří se již zdejší soud opakovaně vyjadřoval (rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 2. 2023, č. j. 19 A 54/2022-31, či ze dne 9. 3. 2023, č. j. 19 A 3/2023-22, kdy konstatoval, že exploze u budovy ministerstva státní bezpečnosti a exploze dvou rozhlasových vysílačů v Podněstří se staly v dubnu 2022, soud již tehdy uzavřel, že obavy z dalšího vývoje v regionu Podněstří se nenaplnily, žalobce nadto ani z této oblasti nepochází. Stejně tak pokud při jednání soudu bylo poukazováno na aktuální problémy s dodávkami energií, tyto se týkají také pouze Podněstří, nebylo tvrzeno a doloženo, že by se výpadky dodávek plynu či elektřiny měly nějakým způsobem dotýkat situace žalobce.
31. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že není dán důvod, který by vycestování žalobce do Moldavska znemožňoval. Žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhlášku č. 328/2015 Sb.). Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti

nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množící se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Rovněž tvrzení, že nemůže vycestovat z důvodu reálného válečného ohrožení Moldavska v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu, považuje soud za zcela obecné a nesvědčící o existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v zemi původu. Žalobce ani k tomuto zcela neurčitému tvrzení nenavrl žádné důkazy. Nejedná se ani o všeobecně známou skutečnost, že by se země původu v současné době týkaly okolnosti, které by mohly představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné.

32. Žalobce zpochybňoval i délku zákazu pobytu. Délku zákazu pobytu je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
33. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že šlo o první porušení předpisů a že se správními orgány spolupracoval. Naopak v neprospěch cizince správní orgány zohlednily délku nelegálního pobytu v ČR, přicestování na území ČR za účelem práce, výkon výdělečné činnosti i přes to, že nebyl oprávněn na území ČR pobývat ani pracovat, vědomost o neoprávněném pobytu, nelegální pobyt byl zjištěný až činností policie. Cizinec neměl sjednané zdravotní pojištění a neoznámil policii místo pobytu na území ČR. Žalovaný pak doplnil, že uložená délka zákazu pobytu též zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech.
34. Konečně žalobce v obecné rovině namítal, že žalovaný měl místo správního vyhoštění zvolit mírnější řešení, tedy rozhodnout o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, nicméně neuvedl, které podmínky vymezené tímto ustanovením by měl naplnit. Pokud byla myšlena skutková podstata podle § 50a odst. 2

písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaný se s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vypořádal dostatečně, žalobce netvrdí, z jakých konkrétních skutečností lze usuzovat na nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života a v čem tento nepřiměřený zásah spočívá. Soud v obecné rovině uvádí, že ze správního spisu (zejména z výpovědi žalobce) žádné okolnosti naznačující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neplynou. Žalobce vypověděl, že v ČR nemá zde žádný majetek, pohledávky ani závazky, je zdravý, svobodný, bedětný, zdravotní pojištění nemá, rodiče má ve vlasti, v ČR nemá žádné vazby kulturní, společenské ani rodinné.

35. Soud tedy konstatuje, že z tvrzení žalobce ani ze správního spisu neplyne, že by zde byly dány podmínky pro aplikaci některé skutkové podstaty obsažené v ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, naopak skutečnosti rozhodné pro uložení správního vyhoštění byly jednoznačně naplněny.
36. K námitce, že žalobce nemohl vycestovat z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, soud uvádí, že je zcela obecná, žalobce v žalobě neuvádí žádné konkrétní okolnosti, které by mu ve vycestování po dobu jeho pobytu v ČR bránily. Moldávie se ozbrojeného konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou neúčastní.
37. Pokud jde o žalobní námitku stran rychlosti správního řízení, kdy řízení o správním vyhoštění žalobce bylo zahájeno dne 17. 8. 2024 a téhož dne bylo vydáno i rozhodnutí o správním vyhoštění, tuto námitku považuje soud za nedůvodnou. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že se správní orgány v průběhu řízení nedopustily žádného pochybení a nelze jim vytýkat, že v řízení postupovaly v souladu se zásadou rychlosti, hospodárnosti a bez zbytečných průtahů. Skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu, veškeré zjištěné skutečnosti jsou doloženy obsahem správního spisu, žalobci bylo umožněno uplatnění veškerých práv, která mu právní řád přiznává, rozhodnutí je dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Soudu je z úřední činnosti známo, že v řízení o správním vyhoštění cizinců správní orgány běžně vydávají rozhodnutí v krátkém časovém horizontu po zahájení takového řízení.
38. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část,

nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

39. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. ledna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

